

oznámen, takže proti němu brojiti mohl resp. chtěl-li v tomto směru se domoci změny, brojiti měl v odvolání k daňové komisi.

Stěžovatel sice při veřejném ústním líčení poukazoval k tomu, že poplatník nemá po případě vůbec žádného důvodu, aby proti platebnímu rozkazu, jímž je mu vyměřována daň důchodová, se opravnými prostředky bránil, zejména tehdy, když základ pro vyměření daně byl vzat úřadem shodně s jeho přiznáním, a uváděl kromě toho, že z platebního rozkazu na daň důchodovou nemá poplatník ani možnosti, aby se přesvědčil o tom, v jaké výši určil úřad příjem z určitého pramene, speciálně zda určitý příjem posuzoval za příjem ze služebního poměru ve smyslu § 11 zák. č. 76/1927. Z toho dokazoval pak stěžovatel, že poplatníkovi je jeho právo obrany proti předpisu daně z vyššího služného ztíženo, ne-li úplně znemožněno.

Než soud nemohl ani se zřetelem na tyto okolnosti ustoupiti od svého názoru výše zaujatého. (Pokračování.)

LITERÁRNÍ ZPRÁVY

Kniha o Karlu Hermannu-Otavském. V Knihovně Sborníku věd právních a státních vyšel u příležitosti 70. narozenin univ. prof. JUDr. Karla Hermanna-Otavského za redakce univ. prof. JUDr. Arnošta Weniga, univ. prof. JUDr. Bedřicha Andrese a soukr. docenta JUDr. Jana Fröhliche soubor článků, ve kterých se pojednává o jednotlivých stránkách rozsáhlé vědecké a veřejné činnosti jubilentovy. Úvodní slovo napsal univ. prof. JUDr. Jan Krčmář. Vědecké a učitelské činnosti jubilentovy týkají se články univ. prof. JUDr. Bedřicha Andrese (Vědecká činnost Karla Hermanna-Otavského v nauce o cenných papírech), soukr. doc. JUDr. Jana Fröhliche (Karel Hermann-Otavský jako učitel), univ. prof. JUDr. Karla Kizlinka (T. zv. práva ke statkům nehmotným a právo obchodní v životním díle Karla Hermanna-Otavského), JUDr. Jana Löwenbacha, advokáta v Praze (Právo autorské v činnosti Karla Hermanna-Otavského), a univ. prof. JUDr. Arnošta Weniga (Vědecký poměr Karla Hermanna-Otavského k Antonínu Randovi). O dlouholetém předsednictví jubilentově v Právnické jednotě píše JUDr. Václav Joachim, odborový přednosta v. v., profesor vysokého učení technického v Praze. Veřejných činností jubilentových týkají se dále články ministerského rady JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Bohumila Kučery, soukr. docenta Masarykovy university a odborového rady v min. zahraničních věcí, pojednávající o účasti prof. Dr. Karla Hermanna-Otavského ve Stálém Dvoru Mezinárodní Spravedlnosti v Haagu jako mezinárodního soudce ad hoc na podzim 1933, kdy bylo rozhodováno o statcích university Pazmányiho, ležících na Slovensku, dále článek mini-

sterského rady JUDr. Josefa Smitka (K legislativní činnosti Karla Hermanna-Otavského) a článek vrchního odborového rady JUDr. Jana Srba (Karel Hermann-Otavský na mezinárodní konferenci pro sjednocení směnečného a šekového práva). Posléze připojen jest přehled literární činnosti jubilantovy, sestavený JUDr. Josefem Pražákem, asistentem právnické fakulty Karlovy university.

Das Recht der Staatsangehörigkeit der europäischen und der außereuropäischen Staaten. Sešit 3. (str. 523—646). Berlin, Heymanns Verlag 1936, cena neudána.

Z této sbírky předpisů o státním občanství, o jejichž prvních dvou sešitech jsme referovali v Právniku 1934 na str. 659, vyšel sešit další, jenž obsahuje předpisy o státním občanství, platné ve Francii a koloniích, Monaku, Belgii a Belgickém Kongu, v Britské říši, Liechtensteinsku, v Portugalsku a koloniích. Jak je z tohoto pořadí patrné, rozhodovaly o uveřejnění asi jen zevní okolnosti, totiž, že materie týkající se toho kterého státu byla zpracována.

Systém je též jako v minulých dvou sešitech, též způsob zpracování nebyl změněn. Skoro u každého státu nalézáme i při letmém nahlédnutí řadu zajímavých podrobností a upozornění. Tak na př. u Francie dlužno upozorniti na neobyčejně hojnou literaturu, též judikatura je tu podrobněji zpracována. Z předpisů pozitivního práva — nynější úprava spočívá v zákoně z r. 1927, jenž je publikován spolu s vysvětlivkami — budí nyní zvýšenou pozornost předpisy o odnětí státního občanství pro neloyální chování (zákon z 18. června 1917 a čl. 9, č. 5. zákona z 10. srpna 1927).

U Monaka jest zajímavé, že zavázalo se úmluvou z r. 1919 s Francií omeziti nabývání státního občanství naturalisací. V Belgii byly původně předpisy o státním občanství stejné s Francií (Code Napoleon), nyní platí zákon z r. 1922, s některými pozdějšími změnami, zákonem z r. 1934 bylo upraveno odnímání státního občanství.

Ve Velké Británii zasluhuje pozornosti, že státní občanství, jež je chápáno jako poměr mezi poddaným a králem, je jednotné pro celou říši. Pojem zemské příslušnosti vyvinul se jen neúplně. Anglie je sice klasickou zemí zásady *jus soli*, avšak i zásada *jus sanguinis* zjednala si do určité míry průchod. Naturalisace byly až do r. 1844 přípustny jen ve formě *private Act of Parliament*, teprve od té doby dějí se ve formě správního aktu. O státním občanství platí nyní zákon ze 7. srpna 1914, s některými pozdějšími změnami; jest otištěn s komentářem. Občanství udělené naturalisací může býti odňato, bylo-li udělení vyloučeno nebo pro věrolomné chování.

Zcela nový zákon o státním občanství má Liechtensteinsko ze 4. ledna 1934. Naproti tomu v Portugalsku platí ještě v podstatě ustanovení občanského zákona z r. 1867.

Jak patrné skýtá i tento sešit řadu zajímavostí a lze se těšiti na pokračování. Příštím sešitem má býti I. díl ukončen.

Kalousek.